

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L. 1.500

Letna naročnina L. 3.000

Letna inozemstvo L. 4.000

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXIII. - Štev. 44 (1175)

Gorica - četrtek, 11. novembra 1971 - Trst

Posamezna številka L. 80

Znamenja časov

ITALIJANSKI NARODNI

EVHARISTIČNI KONGRES V VIDMU

V Vidmu je odbor za narodni evharistični kongres v Italiji izdal posebno brošuro z naslovom Evharistija in krajevno občestvo (Eucaristia e comunità locale). Iz te brošure povzemamo nekaj misli.

V Italiji so, kakor po drugih državah, v navadi narodni evharistični kongresi, ki se vršijo vsako toliko let izmenoma v eni ali v drugi škofiji. Prihodnji kongres bo 18. v vrsti takih italijanskih narodnih evharističnih kongresov. Na pobudo videmskega škofa Zaffonata bo v Vidmu in sicer v mesecu septembru 1972. Tako je odločil stalni odbor za evharistične kongrese v Italiji. Nadškof Zaffonata je organizacijo in pripravo kongresa poveril pomožnemu škofu Emiliju Pizzoniju. »Njemu so dana vsa pooblastila, da uredi in organizira vse, kar se tiče priprave in poteka kongresa«, se glasi nadškofovo pooblastilo.

Videmčani so sedaj že v polnih pripravah na kongres. Izvolili so številne komisije, sestavljene iz duhovnikov in laikov, kajti za ta prvi pokoncilski evharistični kongres v Italiji so v veliki meri poklicali k sodelovanju tudi laike tako v škofijske komisije kot v dekanjske odbore. Kot glavno temo, to je kot vodilno misel kongresa so izbrali: »Evharistija in krajevno občestvo«. Želijo namreč poudariti važnost, ki jo ima sv. Evharistija kot daritev in kot zakrament za življenje in oblikovanje krščanskih občestev kot so škofija, župnija in manjša spontana občestva vernikov. Kajti v soglasju s liturgično obnovo mora biti sv. maša tisto središče, okrog katerega se zbirajo verniki za skupno obhajanje Gospodove daritve pa tudi za skupno rast v krščanskem življenju in delavni ljubezni.

DVE ZAMISLI O KONGRESU

Ob izbrani temi so pa organizatorji v iskanju avtentičnega obraza, ki naj ga dobi prihodnji kongres. Stojte namreč pred izbiro, ali naj bo to kongres samo videmski in italijanski Cerkev ali pa naj bo istočasno tudi poziv drugim sosednim Cerkvam za skupno obhajanje evharistične skrivnosti.

Prva zamisel o kongresu v Vidmu je bila prav ta. Ko je nadškof Zaffonata leta 1961 prvič zaprosil, naj bi bil 18. narodni evharistični kongres v Vidmu, je imel pred očmi dejstvo, da je Videm mesto ob meji treh ljudstev s tremi kulturami in da bi lahko bil kongres most med njimi in tudi vzhodnimi Cerkvami.

Predsednik stalnega odbora za evharistične kongrese msgr. Boccadoro je v tem oziru leta 1964 pisal nadškofu v Vidmu: »Sv. oče v svoji očetovski skrbi določa Videm kot sedež 18. narodnega evharističnega kongresa... Iz tega slavnega mesta ob meji naj se razširijo žarki presvete evharistične skrivnosti ne samo na Italijo, temveč tudi proti vzhodu...«

In kardinal Florit, doma iz videmske škofije, je v govoru, ki ga je imel v videmski stolnici leta 1965, med drugim rekel: »Ta katoliška dežela Furlanija se nam zdi kot od Boga poklicana, da tudi ona gradi most med rimsko in pravoslavno Cerkvijo. Ali bi prihodnji evharistični kongres ne mogel postati eden od stebrov tega mostu? Ali ne bo morda mogoče videti v Vidmu poleg škofov in katoliških laikov iz Jugoslavije, Bolgarije, Romunije tudi skupine pravoslavnih bratov z druge strani Jadranskega in Egejskega morja do Ca-

En kruh - eno telo bo geslo bodočega narodnega evharističnega kongresa, ki se bo vršil prihodnje leto v Vidmu in o katerem govori pričujoči uvodnik

rigrada, sedeža patriarha Atenagora? Sme mo upati.«

Takšni so bili torej prvi nameni, ko se je začelo misliti o evharističnem kongresu v Vidmu. Danes pa se zdi, da so odstopili od te prve zamisli. Podoba je, da bo kongres kot vsi prejšnji do sedaj v Italiji. In vendar bi lahko izpeljali prvotno zamisel vsaj do neke mere, kot predlaga Dino Menichini v članku »Furlanija, Koroška, Slovenija, most za troje ljudstev«. Ta članek namreč kaže na kulturne in verske vezi, ki družijo vernike omenjenih treh dežel in ki bi mogle najti zaželeno manifestacijo ravno na prihodnjem evharističnem kongresu v Vidmu. Kakor nas družijo skupne Marijine božje poti na Stari gori, na Sv. gori, na Barbani, v Marijinem Celju in zlasti na Sv. Višarjah, tako naj bi se združili v skupnih proslavah v čast evharističnega Kristusa. »Narodni evharistični kongres bi lahko nudil dokaz, da je verska edinost vseh treh ljudstev še zmeraj trdna. In upamo, da se bo to zgodilo, ker si Furlani res želijo, da bi svoje sosede čutili blizu svoje duše, sodelovali pri velikem dogodku, ki jih bo zbral.«

Iz omenjenega članka je razvidno, da si Furlani žele, naj bi pri evharističnem kongresu v Vidmu bili navzoči tudi zastopniki Cerkev iz Koroške in Slovenije, se pa istočasno bojijo, da do tega ne pride.

KAJ REČI K TEMU?

Ko je Janez XXIII. sklical drugi vatikanski koncil, je rekel, da mora Cerkev razumeti »znamenja časov«. In znamenja časov v naši deželi so ravno zmeraj bolj po-

gosti stiki vseh ljudstev, ki živijo tu ob meji. Gre za stike na vseh poljih: v gospodarstvu, turizmu, industriji, kulturi in tudi v politiki. Laiki se sestajajo, prirejajo skupne kongrese, posvete, kulturna gostovanja, tečaje in srečanja vseh vrst, iščejo sindikalne stike, vodijo politične razgovore na vseh ravneh, med vsemi strankami razen z neofašisti.

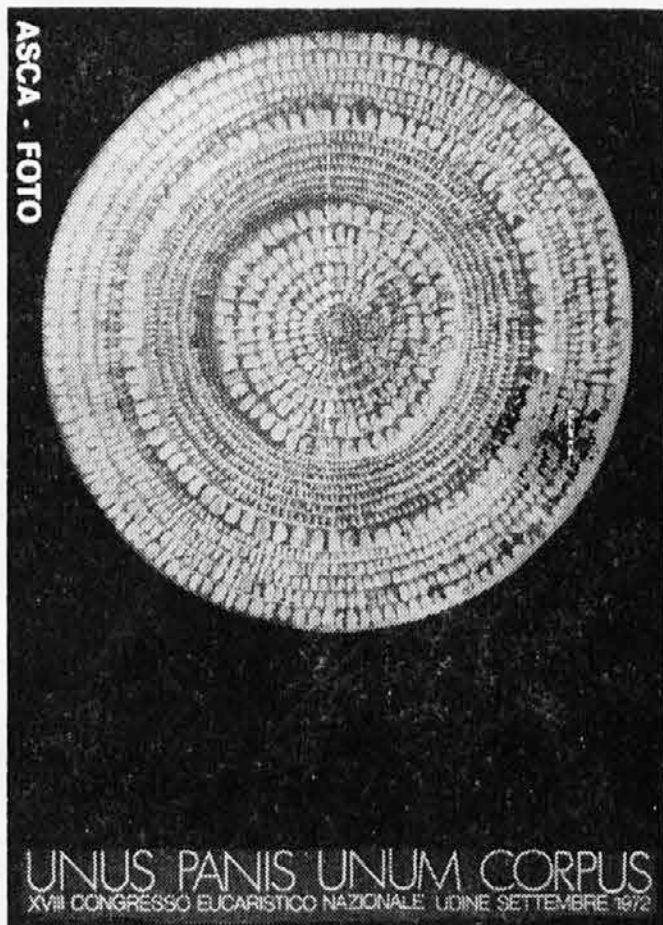
Kaj pa naše Cerkev? Ali je bilo že kdaj slišati, da so se sestali škofje obmejnih škofij pri kakem skupnem razgovoru? Na cerkvenem področju vse teče, kakor je teklo ob času Mussolinija in v časih pred drugim vatikanskim koncilom.

In vendar se je v teh 25 letih na javnem političnem področju toliko stvari spremenilo. Te spremembe čutimo tudi med verniki. Toda se li odgovorni predstavniki cerkvenega načelstva tega zavedajo, nekaj samorastniških pobud za zblizanje tudi med verniki obmejnih področij moremo beležiti. Med temi je v zadnjih dveh letih skupno obhajanje praznika sv. Mohorja in Fortunata v oglejski baziliki. Toda tudi to tako skromno prizvedanje ima tisoč težav prav tam, kjer bi jih ne smelo biti in bi jih mogli najmanj pričakovati.

Mnenja smo zaradi tega, da so časi zreli in da je nujno potrebno, da tudi tu v obmejnih škofijah spoznamo »znamenja časov«. Prihodnji italijanski narodni evharistični kongres v Vidmu bi lahko bil najlepša priložnost za to.

Bodo organizatorji razumeli »znamenja časov«? Vprašanje ostane za sedaj odprto, želeli pa bi, da bi prišlo do povoljnega odgovora.

MIKLAVZ BOZIC

ASCA - FOTO

Sinoda škofov je zaključila svoje delo

V soboto 6. novembra je sinoda škofov zaključila svoje delo. Zasedanje je trajalo 38 dni in v tem obdobju so se sinodalni očetje zbrali sedemindesetkrat na plenarnih sejah.

ZADNJA GLASOVANJA

V zadnjem tednu so glasovali tako o vprašanjih, ki so v zvezi z duhovništvom kot s pravičnostjo v svetu. Glede ohranitve celibata v latinski Cerkvii so bili škofje zelo soglasni. Velika večina se je izrekla za njegovo ohranitev. Zanimivo je, da so celibat podprli zelo odločno zlasti škofje domačini iz misijskih dežel. Najbolj so imeli pomisleke za absolutni celibat škofje iz zapadne Evrope in anglosaksonskih dežel. Je to vpliv protestantizma, s katerim so te Cerkev v vsakdanjem dotiku ali pa gre za težnjo, duhovnika čim bolj vključiti v vsakdanje dogajanje, tudi v družinsko življenje?

Niso pa bili škofje tako enotni glede vprašanja, ali naj Cerkev v bodoče posveča tudi ožene moške. Večino, a le relativno, je dobil predlog, ki je sploh zavrnil možnost take vrste duhovništva. Za ta predlog je glasovalo 107 sinodalnih očetov. Za drugi predlog, ki je predlagal, da lahko sv. oče v posameznih primerih, ko gre za dobro Cerkev v določenih pokrajinah ali škofijah, dovoli pristop v duhovništvo oženjenim moštem, se je izreklo 87 sinodalnih očetov. Vsekakor bo moral sv. oče imeti mnenje te precej velike manjšine pred očmi, ko bo v bodoče prišlo do posebnih razmer v določenih področjih.

Glasovanje o raznih vprašanjih, ki so se nanašala na pravičnost v svetu, je pa našlo škofove precej razdvojene. Edini so si bili v načelih, razhajali pa so se v naobčanju teh načel na sodobno družbo.

Tako so glede vloge žene v Cerkvii nekateri škofje predlagali, naj bi imele žene enak delež kot moške, kar je na tistem vključevalo tudi misel, da lahko žene opravljajo duhovniško službo. Večina je to formulacijo o enakosti deleža žene z možem nadomestila s formulacijo, naj imajo žene lasten

delež odgovornosti v Cerkvii.

Odklonjen je bil tudi predlog o skupinski spovedi z besedilom, ki pravi, da »sedanja praksa zakramenta sv. pokore zelo dobro osvetljuje socialno razsežnost greha in zakramenta.« Torej nič skupinskih spovedi s splošno odvezo.

BESEDE SV. OČETA

Ob zaključku sinode škofov je sv. oče pohvalil sinodalne očete za opravljeno delo, pa obenem dejal, da bo treba spremeniti metodo dela na bodočih sinodah. Udeležencem sinode je tudi obljubil, da »bomo upoštevali vaša mnenja, ko bo treba sklepati glede zadev, ki se tičejo dobrobita vesoljne Cerkve.« Brez dvoma je hotel sv. oče pomiriti tiste, ki so pri glasovanjih ostali v manjšini.

Glede celibata, ki so ga sinodalni očetje potrdili, je sv. oče dejal, da »potrjujemo, kar je bilo o celibatu sklenjeno... Prepričani smo, da bodo zato duhovniki, prežeti nadnaravnega duha in pokorščine do Cerkve, rade volje vztrajali na svetli poti, ki so jo po božjem klicu svobodno izbrali.«

Pravičnost v svetu je bila druga misel, ki se je je sv. oče v svojem govoru dotaknil. »Gotovo ni bil naš namen v tako kratkem času dati izčrpen odgovor na tako zapletena vprašanja s tega področja. Ste pa govoto pred svetom izprijali, da se Cerkev v tem tako težkem trenutku zgovorne zaveda svoje dolžnosti, doprinese nov napor za uveljavljanje bolj popolne pravičnosti med ljudmi, dati sama zgled te pravičnosti, usmeriti svojo skrb do ubogih in stiskanih, vzgajati človekovo vest za socialno dejavnost ter podvzeti in pospeševati spodbude za olajšanje bede med ubogimi. Ni sicer svojstveno poslanstvo Cerkve reševati gospodarski, družabni in politični red človeštva, toda kljub temu Cerkev mora in mora dati svoj prispevek k uveljavitvi pravičnosti tudi v časnih zadevah.«

JE BILA SINODA USPEŠNA?

Je sinoda škofov izpolnila pričakovanja, ki jih je svet vanjo položil? Je dala sv. očetu dovoljne napotke za bodoče vodstvo Cerkve? Je zadostno osvetlila katoliško duhovništvo in utemeljila važnost ter potrebo celibata v latinski Cerkvii? Je nakazala nova pota, po katerih naj Cerkev hodi, da bo kvas človeštva in pomoč narodu v razvoju?

Težko je nekaj dni po končani sinodi na ta vprašanja zadovoljivo odgovoriti. Eno dejstvo je gotovo: udeleženci sinode so bili v analizi in presoji Cerkev v današnjem svetu pogumni, odkritosrčni, dostikrat skoraj neusmiljeni v kritiki sedanjih prijemov, ki jih Cerkev v današnjih okoliščinah uporablja.

Irski kardinal Conway je dejal: »Popolnoma jasno je, da bo sv. oče upošteval ne samo dokumente, sprejete na sinodi z glasovanjem, temveč se bo tudi oziral na vse, kar je bilo v razpravah izrečenega in kar se je že prej govorilo na raznih škofovskih konferencah.«

Sinoda je z delom končala. Sv. oče pa bo moral temu delu dati v prihodnosti konkretno obliko in Cerkev usmeriti na pot preнове sveta. Gotovo bo Sv. Duh z njim.

ASCA - FOTO

Pogled na dvorano v Vatikanu, v kateri se je vršila zadnja škofovska sinoda

Priveditev rimskih Slovencev v spomin nadškofa dr. Fogarja

Versko-kulturno društvo rimskih Slovencev »Slovenske« je s spominsko svečanostjo za pokojnim škofom dr. Alojzijem Fogarjem odprlo letošnjo versko-kulturno sezono. Slovensna žalna akademija se je začela s somaševanjem škofa dr. Janeza Jenka, msgr. Vladislava Bavdaža in g. Rina Markiča iz Beneške Slovenije. Škof Slovenskega Primorja je v homiliji poudaril pomen praznika Vseh svetih in spomina rajnih. Pozdravil je slovenske goste iz Benečije in rimske Slovence. Med mašo je prepeval beneški slovenski zbor »Rečani«, ki ga je pripejtal v Rim g. Rino Markič na povabilu hotelirja g. Vinka Levstika.

Po bogoslužju v cerkvi je bila spominska svečanost v dvorani. Predsednik društva g. Dekleva je pozdravil slovenski beneški zbor »Rečani« in njegovim članom zaželel prijetno bivanje v Rimu. Zbor je nato zapel rečansko narodno pesem Božime, moje dčete. Nato je msgr. Vladislav Bavdaž imel spominski govor. V njem je orisal podobo pokojnega nadškofa dr. A. Fogarja, nekdanjega tržaškega škofa, ki je bil velik graditelj miru in sprave med obema sosednima narodoma, med Slovenci in Italijani. Odločno se je v času črne fašizma postavil za pravice Slovencev in Hrvatov. Zato se je moral umakniti v prisilni pokoj po 12 letih uspešnega škofovanja. Govornik prelat Bavdaž je omenil tudi protest škofa Fogarja, ko niso italijanske fašistične oblasti dovolile ljubljanske škofu dr. Jegliču priti na 25-letnico škofovanja goriškega nadškofa dr. Sedeja. Fašistična zver se je pa razbesnela, ko je škof Fogar odrekal blagoslovljene spomenike anarhistu Oberdanu v Trstu. Pritisniku se je Sv. sedež vdal potem, ko si je zagotovil, da ne bodo oblasti vztrajale pri zah-

tevi po odpravi cerkvenega pouka v materniščini in ko je bil tudi tržaški prefekt Tiengo odstranjen. Ko je škofu Fogarju kardinal Corsi sporočil željo Sv. sedeža, ga je škof vprašal, ali je to tudi želja sv. očeta. Kardinal je to potrdil. Za škofa Fogarja vprašanje ni več obstajalo. Mirno je podpisal prošnjo za odstop in začel pripravljati poslovlilno pismo na svoje škofljane.

Prelat Bavdaž je v govoru orisal tudi delo škofa Fogarja za mladino. Poudaril je njegovo ljubezen do vseh, zlasti do mladine in duhovnikov. Bil je velik v odpuščanju svojim nasprotnikom, dostojanstven kot duhovnik in škof. Svojega poslanstva in dostojanstva se je vedno zavedal z vso ponižnostjo, kot pričajo pisma dobrotnikov, prijateljev in duhovnikov, ki so prejeli od njega duhovno ali materialno pomoč.

Proti koncu meseca avgusta 1971 je zapal v Gospodu. V Rim so prispela številna sožalna pisma in brzojavke. Še pred nedavnim bi bilo skoraj nezaslusno, da bi tržaška cerkvena in civilna oblast ter politična večina poveljevala delo nadškofa Fogarja v smislu gradnje mostu med narodi, da bi govorili o tržaških Slovencih in v imenu teh izrekli sožalje lateranskemu kapitulju v Rimu. Nekateri pravijo, da je bil nadškof Fogar videc, prerok bodočnosti. Ni bil videc, ampak le dosleden kot moč, kristjan, duhovnik in škof.

Spominu tega velikega moža in duhovnega očeta so se poklonili rimski Slovenci z beneškim zborom »Rečani«, ki je na koncu zapel še tri pesmi: Oj, božime, furlansko Stelutis ter Slišala sem ptičko pet. Akademija se je zaključila z družabnim večerom.

Borec za slovenske pravice

V ponedeljek 8. novembra je Društvo slovenskih izobražencev v Trstu priredilo večer v spomin msgr. Jakoba Ukmarja. Po predvajanju posnetka odgovora, ki ga je poslal msgr. Jakob Ukmar teološki fakulteti v Ljubljani ob podelitvi častnega doktorata, se je spominu pokojnika v imenu društva poklonil Miro Opekt.

Spominski govor je imel prof. Alojz Rebula. V njegovih besedah, ki so bile edinstveno pričevanje o pokojniku, je bila izražena vsa preprostost, moralna zlahtnost in izredna umska razsežnost velike skromnosti dr. Jakoba Ukmarja. Zablestelo je vse njegovo življenjsko delo, izobrazba, strokovno poznanje dogmatike, cerkveno sodniško delo, nenehno zanimanje za znanost, njegovo stalno spremljanje sodobnih problemov.

Kot primer naj omenimo njegov doprinos encikliki Pacem in terris z odstavkom o narodnih manjšinah. Rebula je še posebej poudaril, kako je msgr. Ukmar vskladal svojo vizijo vesoljstva s slovenstvom, ki pa je istočasno poznala veliko strpnost do drugih. Msgr. Ukmar ni bil Slovenec s frazami ali z gestami, ampak z dejstvi. Bil je Slovenec iz najgloblje vzivetosti v organizem svojega naroda. V tem svetniškem človeku ni bilo najmanjše dvoumnosti.

Monumentalen dokument je pridiga, ki jo je prebral v škedenjski cerkvi 31. maja 1931, iz katere sije jasnost in neustrašenost, v dobi, ko je bil fašizem na pohodu proti svojemu črnemu zenitu, po konkordatu. V času, ko so Ukmarju grozili s smrtjo, ko so se visoki predstavniki cerkvene hierarhije klanjali fašizmu, je ta pridiga izraz veličine, ki jo danes le težko izmerimo. Dokument največje strpnosti, napisan v italijanščini za italijanske vernike, ki raste v kristalno neustrašenost. Prof. Jože Peterlin je po Rebulovih besedah prebral to markantno pridigo iz zbirke Zadnja večerja, kateri je ganjeno sledilo izredno veliko število občinstva.

M. O.

Preimenovanje Skedenjskega doma

V nedeljo 7. novembra se je zbral odbor Skedenjskega kulturnega društva, ki ima svoj sedež v Domu, ul. Soncini 112 ter odločil, naj se preimenuje v Dom Jakob Ukmar. Knjižnica, ki je nastala v Domu po nasvetu blagega pokojnika, se bo imenovala knjižnica J. Ukmar. Omenjeni sklep je predsednik društva prebral v torek 9. t. m. v škedenjski kino dvorani pred občin-

1.500 ljudi na Šmarni gori

Neki Fran Vodnik iz Vižmarij pri Sentvidu nad Ljubljano ima nenavadne skrbi, ki jih je priobčil v ljubljanskem »Delu« 21. oktobra letos.

Na Šmarni gori se je namreč zbralo prejšnji mesec 1.500 ljudi, ki so ob udeležbi visokih cerkvenih dostojanstvenikov proslavili obnovu cerkve, za katero so verniki zbrali precej denarja. Pomagal je tudi Zavod za spomeniško varstvo, ki je dal prekriti streho, ker je vlaga začela v cerkvi uničevati znamenite Langusove freske iz leta 1847. Istočasno so na Šmarni gori proslavili tudi 400-letnico zadnjega turškega vpada na slovensko ozemlje. Smarna gora je bila v tistih hudih časih namreč tudi močoven naraven branik proti turškim nasilnikom.

Fran Vodnik nato razmišlja o tej proslavi in ugotavlja, da »pri nas organiziramo številne proslave za obujanje na bližnjo zgodovinsko preteklost, na malo daljše obdobje pa pozabljamo, kar izkoristijo potem drugi. Ob tem verskem obredu nekaj ni jasno: so ljudje svoj čas pred napadi branili vero ali svoje življenje in s tem slovenski živelj na jugozahodu srednje Evrope? Ob tokratnem verskem obredu je bilo toliko ljudi, da morda že iz turških časov ne več. Popestrile so ga narodne noše brez dnevnice, kar kje drugje ne gre. Vse to pa govori, da nekdo jemlje družbi vjeto iz rok in vse skupaj usmerja po svoje...«

Gornje razmišljanje je po svoje zanimivo, ker pove dvoje: da se v Sloveniji uradna zgodovina prične z zmago komunistične revolucije, saj se »organizirajo številne proslave le za obujanje na bližnjo zgodovinsko preteklost« in drugič, da so drugače plačani za vsako uradno prireditev (in to so skoro vse!) tisti, ki se oblečejo v narodno nošo.

Pisec se sprašuje, zakaj verski obred na Šmarni gori. So ljudje pred napadi branili vero ali svoje življenje? Kot materialist ne more doumeti, da sta bili vera in življenje za naše prednike enakovredni dobrini, saj je prav vera njih življenju dajala smisel kot ga daje še zdaj sredi marksistične družbe premnogim Slovencem, ki se brez vsake prisile ali uradne propagande zberejo na Šmarni gori v številu 1.500 in spontano prisostvujejo verskim svečanostim.

Zato drži zaključek pisma, čeprav je Vodnik vanj položil drugo misel kot je naša: »Ne bo napak, če se ob teh pojavih malo zamislimo, da bo za našo družbo prav.«

Bralci pišejo

Za Slovence žaljiva izjava

Ob ljudskem štetju so štirje predstavniki najmočnejših italijanskih strank (DC, PSI, PSDI, PCI) v Trstu dali »Primorskemu dnevniku« kar zanimive izjave. Zal pa je tudi tokrat Komunistična partija Italije preko ust svojega tajnika izkoristila priliko in napadla Slovenska skupnost. Tako pravi Antonino Cuffaro: »Moram pa reči, da nosi za nastali položaj težko politično odgovornost Krščanska demokracija v Rimu in Trstu, a da se ji ne morejo izogniti (zaradi vloge, ki jo igrajo v večinski koalicioni) tudi SS, PSDI in tovariši socialisti.« (PD 30. 10. 1971).

Kot Slovenca me je prizadelo, da je edino komunistični zastopnik polemiziral s Slovensko skupnostjo, torej s Slovenci. Kaj še ni razumel, da smo Slovenci v zamjestvu siti napadov, pa naj prihajajo z desne ali leve strani. 7.000 slovenskih volivcev, ki zaupa v delo in politično smer Slovenske skupnosti, so najboljši dokaz takim trditvam. V izjavi Antonina Cuffara, tajnika tržaške KPI, smo pričakovali prej poziv, naj tržaški komunisti slovenskega rodu, posebej tisti iz predmestja, napišejo na popisovalno polo, da so slovenske pripadnosti, pa smo brali napad na Slovensko skupnost.

Seveda, eno je kričanje, drugo pa je dosledna in trda borba, ki jo neka organizacija ali stranka vodi glede reševanja problemov slovenske narodnostne skupnosti. Brez demagogije in poceni izjav, ampak vztrajno leta in leta (tudi v dobi Kominformala) in to delajo predstavniki Slovenske liste, oz. Slovenske skupnosti. Kar so si priborili v okviru in izven sodelovanja s strankami leve sredine, so si priborili pravzaprav z nohti. In dosegli so marsikako zmago in še jih bodo, dokler ne bo položaj slovenske narodnostne skupnosti pravično rešen.

Zato pa so takšne opazke, kot jih je dal Antonino Cuffaro, milo rečeno — neokusne.

Slovenec iz Trsta

Brez bistvenih sprememb v Belgiji

V Belgiji so imeli preteklo nedeljo volitve, ki pa niso prinesle bistvenih sprememb. Dosedanje vladno povezavo krščanskih socialcev s socialisti so volivci ponovno odobrili. Krščanski socialci bodo imeli 67 sedežev (prej 69), socialisti pa 61 (prej 59). Zelo so napredovali valonski francosko govoreči nacionalisti (od 12 mest na 24), silno pa so nazadovali liberalci (34 namesto prejšnjih 47 sedežev). Tudi komunisti so izgubili en sedež (4 v primeri s prejšnjimi 5).

Tudi na Filipinih so volili. Volilnih upravičencev je bilo 11 milijonov. Volilna borba je bila zelo krvava, saj so do nedelje zabeležili kar 171 mrtvih in nad 200 ranjenih. Ker je država v rokah nekaj izredno bogatih družin, ki se poslužujejo za uveljavljanje svojega vpliva nasilja vseh vrst, celo roparskih tolp, se temu ne smemo čuditi.

Na volitvah so Filipinci morali izvoliti 24 senatorjev; guvernerje 66 pokrajin in 1.500 županov. Vodilni stranki, ki sta se pomerili v borbi za glasove, sta bili vladna stranka sedanjega predsednika Marcosa in opozicijska liberalna stranka. Zaradi velikih razdalj in številnih otokov bodo dokončni rezultati znani šele čez nekaj dni.

Pogovori Indire Gandhi

Predsednica indijske vlade Indira Gandhi je že nekaj časa na potu. Doslej je obiskala Bruselj, Dunaj, London, Washington in Pariz, odtod pa je šla še v Bonn.

Njen osnovni namen na tem potovanju je jasen: prepričati je hotela zahodne državljane, da osem milijonov pakistanskih beguncev ni le človeški problem, ampak predvsem politično vprašanje. Bedo te silne množice beguncev je po mnenju Indire Gandhi mogoče rešiti ne toliko z darilnimi paketi in denarno pomočjo, ampak predvsem z ureditvijo neznosnega položaja v vzhodnem Pakistanu.

Najmanj razumevanja je Indira Gandhi doživela od sedaj v Washingtonu. Ameriški predsednik Nixon ji je dal vedeti, da ne odobrava zbiranja indijskih čet ob pakistanski meji in da ZDA nimajo volje zaradi Indije ali pakistanske Bengalije spreti se s Pakistanom, ki je z vojaško pogodbo povezan s Sev. Ameriko.

Več razumevanja je bila deležna Indira Gandhi v Parizu. Nekateri časnikarji, ki so v zadnjem času obiskali begunska taborišča v Indiji, so zlasti po radiu in televiziji pa tudi v tisku javno mnenje zelo razgibali v korist pakistanskega problema. Tudi sama vlada je nedavno dodelila še dodatno pomoč za begunce in dvakrat celo umerjeno posredovala pri pakistanskih oblasteh. Toda kaj več uradna Francija ni pripravljena storiti, ker se noče spustiti v kako politično akcijo, ki bi jo preveč obvezovala. Obenem pa je Francija po pogodbi dolžna prodajati Pakistanu orožje in letala.

Tako je indijska predsednica povsod nalletela na človeško razumevanje, politično pa ostala praznih rok. Tudi to je značilno za naš egoistični čas.

Strahotni zločin pojasnjen

Umor treh deklic v Marsali na Siciliji ki je skoro tri tedne držal v živčni napelosti vso italijansko javnost, je dokončno pojasnjen. V torek 9. t. m. je 30-letni Michele Vinci, stric ene izmed deklic, Antonelle, priznal, da je ugrabil in nato umoril vse tri deklice, Antonello Valenti ter sestri Nino in Virginio Marchese.

Morilec je povedal, da je popoldne 21. oktobra povabil v svoj avto omenjene tri deklice, ko so se vračale iz šole domov. Ker so deklice moža dobro poznale, so se rade odzvale. S tem pa so zapечатile svojo usodo. Vinci je sestri Nino in Virginijo že spotoma odvrnil v deset metrov globok kamnolom, Antonello pa je ubil šele čez nekaj časa. Njeno truplo, napol sežgano, so kmalu našli v zapuščenih šoli

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Zahvalno pismo argentinskih Slovencev msgr. R. Klicu

Vsako leto z večjim zanosom slavijo demokratski Slovenci v Argentini dan slovenske osvoboditve izpod avstrijskega jarma. Praznik 29. oktobra, kateremu so zadnje čase priključili tudi Dan slovenske zastave, jih povezuje v celoto, saj vidijo v

njem tisti odločilni trenutek, ko je slovenski narod nastopil pot svoje dokončne osamosvojitve.

Letos je bila proslava slovenskega narodnega praznika v soboto 30. oktobra v Slovenski hiši v Buenos Airesu. Najprej je bila sv. maša v slovenski kapeli, nato pa svečanost v dvorani. Temu je sledila slavnostna večerja.

G. Miloš Stare je na svečanosti v dvorani tudi predlagal navzočim, da bi s tega slavlja poslali zahvalno pismo kanclerju goriške nadškofije dr. Rudolfo Klicu in pa protestno pismo celovškemu škofu dr. Jožefu Köstnerju v zvezi s protislovensko knjigo župnika pri Gospe Sveti W. Mucherja. Besedilo obeh poslanic, ki sta bili odposlani na Koroško in Goriško, so prisotni odobrili z viharnim ploskanjem.

Zivljenjski jubilej

Prof. Jože Peterlin je pred kratkim obhajal 60-letnico svojega življenja. Ob tem življenjskem jubileju se tržaški in goriški Slovenci s hvalečnostjo spominjamo profesorjeve obširne dejavnosti, ki jo je vsa leta po zadnji vojni vršil med nami. Slovenska prosveta, Radijski oder, revija Mladika ter delo vzgojitelja in prosvetitelja na slovenski šoli, vse to so področja, kjer je g. profesor zapustil trajne sledove svojega neutrudnega dela. Želimo, da bi še naprej ostal pri moči in zdravju ter mogel še dolga leta razvijati svojo vsestransko dejavnost v korist slovenskega rodu v Italiji.

Demonstracije proti dvema kardinaloma

V Rimu so skupine krščanskih tradicionalistov že ponovno protestirale proti nizozemskemu kardinalu Alfrinku in belgijskemu kardinalu Suenensu. Na njunih naslovnih cerkvah so grbe že večkrat pomazali in obmetali z jajci. Kardinaloma očitajo, da sta nasedla hudici. Sicer pa tudi o papežu Pavlu VI. ne mislijo dosti bolj blagohotno.

Jesenske lučke

II.

V jeseni se odprejo šolska vrata, začenja se po družinskih nova delovna sezona, znova se začne organizirano kulturno delo. Leto za letom opažamo v tem času, da se naša mladež vrača v šole, ker je tako ukazano ali ker se staršem zdi potrebno. Izven šole, po družinskih, mladinskih organizacijah, pri pevskih zborih je pa mladina tako malo.

Mladina ne sme rasti prepuščena sama sebi. Kar je prepuščeno samo sebi, raste kot plevel. Poleg tega se zavedajmo, da družina in šola ne moreta nuditi mladim vsega, česar potrebujejo za svojo rast in za svoje oblikovanje. Morajo se družiti med seboj tudi izven šole in izven domače hiše zato, da morejo razviti socialne čednosti kot so strpnost, družabnost, prijaznost, požrtvovalnost, delavnost, podjetnost; pa tudi zato, da lahko razvijejo tiste osebnostne talente, ki jih v domačem in šolskem okolju ne morejo. Gre za petje, za dramske nastope, za igre, za poglobljene študije, za razne »konjičke«, ki jih vsakdo ima, za razne skupinske iniciative, ki najdejo svojo možnost le v skupnem delu in življenju. Pa tudi zaradi narodne zavesti je potrebno zbiranje mladine izven šole in družine. Izkušnja uči, da družina in šola navadno naučita otroke po slovensko govoriti in pisati, po slovensko čutiti pa ne. Do tega se mora človek dokopati v vsakdanjem delu in življenju v družbi s sebi enakimi.

Kako je vse to res, pričajo številni zgledi ljudi na vseh položajih od kmetov in delavcev do obrtnikov, trgovcev, izobražencev vseh vrst, ki bi o njih mogel le potožiti z latinskimi pesnikom: »Homines ad fruges consumere nati«. Ljudje rojeni zato, da jedo in pijejo.

Mladina torej potrebuje družbe in ni zapravljen čas, ki ga prebije v dobri družbi, in ni zapravljen trud, ko se uči peti, igrati, nastopati v javnosti, debatirati. S tujo besedo bi rekli: potrebno je, da se mladina tudi izven šole in družine angažira. Sicer se bo dogajalo, kakor se dogaja: Ko stopi mladina izven šole v življenje in se tam ne znajde, meče vso krivdo na šolo, češ da jim ta ni vzgojila narodne zavesti, da jih ni pripravila za življenje. Ne vidijo pa, da so sami pogrešili, oziroma da so družine pogrešile, ker so otroke hotele imeti le zase do univerze in še čez.

Čas je, da do tega spoznanja pridemo.

(r+r)

Prenehalo je biti srce msgr. dr. J. Ukmarja

Govor dr. Lojzeta Škerla v cerkvi med pogrebno sv. mašo

Ko sem premišljeval, kaj naj danes povem ob krsti msgr. Jakoba Ukmarja, sem poiskal med svojimi papirji pismo, ki mi ga je pred 30 leti poslal za novo mašo. Med drugim mi v pismu izraža sledeče voščilo: »Želim in prosim, da boste vedno prav dober duhovnik. mož notranjega življenja in apostolskega delovanja; sedaj vedno skromen in ponižen, majhen pred svetom, pa vso večnost velik pred Bogom.«

To je bil življenjski ideal, za katerega se je boril msgr. dr. Ukmar, delal in trpel, pisal in govoril, molil in žrtvoval. Kolikokrat je sam sebi ponovil to željo, kolikokrat je nas duhovnike spodbujal, naj bomo res dobri duhovniki: Bodite dobri duhovniki in gorje narodu, ki ne bo imel dobrih duhovnikov. Prosite in žrtvujte, da nam Bog pošlje duhovnikov, ki bodo po njegovem Srcu.

Bratje in sestre! Zbrali smo se ob božjem oltarju, da se poslovimo od zaslužnega moža in da se mu zahvalimo za vse dobro, poznano in nepoznano, ki ga je storil za našo rast v svetosti, za pravičnost in skupno blaginjo ter za čast svete Cerkve. Dočakal je 93 let, duhovnik je bil 70 let, nad 50 let je tu v tej župni cerkvi ponižno opravljal službo cerkvenega in župnijskega pomočnika: v spovednici z razumevajočo besedo označevalca božje ljubezni, na prižnici s toplo, jasno in odločno besedo, pred oltarjem s tiho in pobožno molitvijo in premišljevanjem.

Zahvalimo se Bogu, da nam je dal tako dobrega duhovnika. Da je po njegovem delu med nas razlil toliko obilnih milosti. Bil je mož globokega notranjega življenja in mož apostolskega delovanja. Bodimo Bogu hvaležni, da smo imeli prav v današnjem času in vrvežu duhovnika, ki nam je bil zgled trdne vere, nesebične ljubezni in jasne načelnosti za pravičnost. In to do vseh, brez razlike. »Bogu čast in hvala za vse to,« kakor je sam msgr. Ukmar rad pripomnil, ko mu je prijatelj ali znanec povedal kaj lepega in razveseljivega.

Pokojni monsinjor je bil ponižen in skromen. Kdor ga je le malo od bližje poznal, je to dobro vedel. Služil je šestim škofom in to v težkih časih. Zaupanje predstojnikov mu je odkazalo delikatna, težka in odgovorna dela. Vzgoja bogoslovcev, vzgoja duhovnikov, skrb za redovnice, cerkvena sodišča in zakonske pravde, škofijska sinoda, to so bile odgovorne službe, o katerih more svet le malo vedeti, a so dolžnosti, katerim je posvetil v dolgih letih vse svoje moči, študij in napor.

Ni bilo vedno vse prav v našem življenju, ni bilo vse prav v našem cerkvenem življenju. To je mirno in odločno povedal. A zanj je bila cerkvena avtoriteta nekaj svetega. V njej je videl izraženo sveto Cerkve, božjega Odrašenika. Vedno je zagovarjal pravico in dolžnost, da verniki in duhovniki jasno in odkrito povedo svojemu škofu, če kaj ni v redu, a ostro je obsojal pisanje po listih proti cerkvenim predstojnikom, kajti na ta način se rahlja dolžno spoštovanje do oblasti in se ljudstvu jemlje zaupanje v sveto Cerkve.

Ni se hvalil in se ni ponašal. A zdi se mi, da smem tu omeniti dva dogodka, na katera je bil ponosen. Reči »ponosen« je morda preveč, toda beseda naj kar ostane.

Kako je bil vesel in srečen, ko ga je teološka fakulteta v Ljubljani ob svoji 50-letnici imenovala za častnega doktorja bogoslovja! Priznali so mu s tem njegovo znanstveno delo, pa tudi njegovo zaslug v borbi za pravičnost in za medsebojno razumevanje.

Na diplomih je našel priznanje

za svoje študije: za študij matrinega jezika, ki ga je tako ljubil; za študij in poznanje cerkvenega prava, jezika in drugih znanosti. Med temi ni bila zadnja astronomija. Zlasti pa je prejel priznanje za študij in poznanje svetega pisma, to je božje besede, ki jo je vedno oznanjal in razlagal: na prižnici, v svojih spisih in knjigah, po radiu, s konferencami, pri duhovnih obnovah in vajah, v šoli, v spovednici, v privatnem razgovoru.

Bil je skromen in ponižen. Cerkevna odlikovanja so mu dajala možnost, da bi se lahko oblekel v rdečo barvo, pa celo mitro bi lahko položil na glavo. Tega ni storil. Pri njem niste našli talarja z rdečimi gumbi. Hranil pa je talar, ki ga je oškropila njegova kri, ko so ga leta 1947 v Lanišču pobili nasprotniki vere.

Tržaški g. škof Santin ga je tedaj z dovoljenjem Sv. sedeža poslal v Istro na birmovanje. Ali so hoteli nasprotniki pobiti prav njega ali škofa samega, ni povsem jasno. Vsekakor je šlo za napad proti oznanjevalcu božje besede in delivcu milosti Svetega Duha. Pri

Ena zadnjih slik pok. msgr. Ukmarja

Zadnje ure velikega pokojnika

Te vrstice naj bi ustregle prošnji mnogih: Povejte nam kaj o gospodu Ukmarju, kako je umrl.

Naš stari pregovor: »Kakršno življenje, takšna smrt« je dobil polno veljavo tudi ob smrti msgr. Ukmarja. V svojem dolgem življenju je prehodil razburkane čase in dogodke, pa je ostal vedno miren, vreden, trezen, čist. Tako je tudi umrl: dobesedno je zaspal v Gospodu.

Svoj običajni red (malo spremenjen v zadnjih dveh letih) je držal do sobote, 30. oktobra. Tega dne se je vrnil kot po navadi iz cerkve od večernega obiska Najsvetejšega in spovedovanja. Ob 8. uri zvečer se je vsedel k mizi, da poižije skromno večerjo. Ob 20.15 je vstal, da bi odprl radijski aparat in poslušal kot vedno večerna poročila. Kratka pot od stola do radia mu je bila usodna. Padel je na tla in si pri tem ni mogel več sam pomagati. Počasi so ga posekli na stol in s pomočjo sosedne družine zanesli v posteljo kar na stolu.

Naslednji dan se je pojavila mrzlica; vse ga je bolelo. Toda takoj je zaprosil: ne v bolnico. Pregledal ga je zdravnik v nedeljo zvečer in znova v ponedeljek, na praznik Vseh svetih. Tokrat je svetoval, naj bi msgr. Ukmarja takoj peljali v bolnico, toda bolnik je vztrajal pri svojem. Zakaj ne bi spoštovali njegove želje?

Na praznik Vseh svetih ob 17.30 sem spremljal g. župnika, ki je dal monsinjorju sveto popotnico, sveto olje ter običajni papeški blagoslov. Nekaj časa za tem je bolnik izrazil željo, da bi rad vstal in se lotil svojega dela. Prinesel sem mu iz lekarne zdravila, da se mu je srce opomoglo.

Od sobotnega večera pa do smrti je bila ob njem neprestano skrbna gospodinja Ema Kofol in mu noč in dan stregla. Ves čas so bili na razpolago tudi sosedje, posebno Marij Selan.

V ponedeljek zvečer je večerjal, drugače je vedno spal ali počival. Težko je začel dihati, tu pa tam popil malo kave. Bil pa je ves čas pri zavesti. V torek zjutraj 2. novembra ga je obiskal škofov vikar, ob 11.30 pa nadškof. Če se ga je vprašalo, kako mu gre, je kratko odgovorjal: Dobro ali srednje dobro.

V torek je ves dan dajal vtis, da mu gre na bolje. Od 15^h do

napadu v župnišču v Lanišču je obležal mrtev mlad hrvaški duhovnik. Msgr. Ukmar je ostal pri življenju, ker so bili napadalci prepričani, da so ga že do smrti pobili.

Kdor je v zadnjih letih ali še bolj v zadnjih mesecih stopil k monsinjorju, je opazil, da študira in celo piše o smrti, o posmrtnem življenju, o poslednji sodbi, o nebesih in peklju, o vicah in podobno. Jaz osebo sem prepričan, da ga je zelo mučila misel, kam bomo šli po telesni smrti in kaj bo z nami po smrti. Razlogi za to so lahko različni. Večkrat mi je potopil, da ne najde v svetem pismu in v cerkvenem nauku dovolj odgovorov na vsa ta vprašanja. A je iskal in kar je odkril, je z vso natančnostjo in s svojo še tako lepo pisavo pripravil za knjigo. Bal se je, da ne bo tega dela dokončal. Malo pred smrtjo je v svojem 93. letu knjigo o poslednjih rečeh dovršil. Gospod Bog pa ga je poklical k sebi, da bi mu razodel, kako vse drugače in kako vse lepše je v nebesih.

Dragi monsinjor, Bog z Vami! Počivajte v miru.

Njegov testament

S tem spisom izražam svojo poslednjo voljo, kakor sledi:

1. Želim umreti kot zvest sin katoliške Cerkve, vedno pokoren njeni hierarhiji. Verujem vse, kar Cerkev uči kot versko resnico, zavračam vse, kar ona obsoja. Svojo dušo izročam po Mariji božjemu usmiljenju ter se priporočam v molitev vsem prijateljem in znancom, posebno še duhovnim sobratom. Vsem, ki so mi kdaj nasprotovali, vnovič odpuščam iz srca in jim želim vse dobro. Prosim odpuščanje vse, ki sem jim bil kakorkoli v spotiko.

2. Želim, da bi moje truplo pokopali v škedenjskem pokopališču zato, da bi se me škedenjski župljani, ki so mi bili vedno zelo dragi, laže spominjali v svojih molitvah. Če bi kdo hotel postaviti na moj grob spominsko ploščo, naj se drži priloženega vzorca, sicer zadostuje tudi lesen križ.

3. Ta testament sem lastnoročno spisal in podpisal.

V Trstu, dne 10. julija 1970

Jakob Ukmar

Dodatek k testamentu

Sprejem smrt iz ljubezni do Njega, ki je zame umrl na križu. Pa tudi iz ljubezni do svete Cerkve, da bi laže in uspešno premagala sedanje težave.

V Trstu, dne 14. julija 1971

Jakob Ukmar

Poziv

Škedenjskega doma

Vodstvo Škedenjskega doma si je zadalo nalogo, da postavi pokojnemu msgr. dr. Jakobu Ukmarju primeren in dostojen nagrobni spomenik, prispeva k izdaji zadnje pokojnikove knjige ter uredi njegovo zapuščino.

Zato poziva vse tržaške in goriške rojake, posebno iz Skednja in s Kolonkova ter vse pokojnikove prijatelje, da prispevajo v ta namen. Prispevke sprejemajo duhovniki, naši časopisi ter naše organizacije. Lahko pošljete prispevke tudi po poštne čekovnem računu na naslov: Dušan Jakomin, via di Servola 42, C. r. 11.975, Trst.

Nabrane prispevke bomo sproti objavili. Hvaležni bomo za vsak dar in nasvet.

Besede dekana teološke fakultete v Ljubljani

Vrsta častnih doktorjev bogoslovnih znanosti na naši slovenski teološki fakulteti v Ljubljani ni dolga: rajni gospod prelat je bil drugi po vrsti, takoj za škofom Vovkom. Ljubljanska fakulteta ga je počastila ob svoji 50-letnici za njegovo obsežno kulturno znanstveno delo, zato ker je bil neustrašen v boju za pravice malega slovenskega naroda in ker je bil do kraja zvest poslanstvu katoliške Cerkve. Tako je dne 29. januarja 1970 njegovo promocijo utemeljil naš profesor škof dr. Vekoslav Grmič.

Svoje bogoslovno raziskovanje je nadaljeval prav do smrti, saj je za obsežno, že tiskano Mariologijo, napisal še Eshatologijo, v kateri je na njemu svojski, lepi in jasni način razložil resnice o smrti, sodbi, peklju, vicah in nebesih. Upajmo, da bo knjiga kmalu izšla ter bo tako dr. Ukmar še po smrti naš »doctor«, naš učitelj, ki smo ga vsi vsaj po radiu tako radi kot učitelja poslušali.

Dr. MARIJAN SMOLIK

Msgr. Ukmar na mrtvaškem odru v škedenjski cerkvi. Ob njem slovenski kaplan v Skednju g. Dušan Jakomin

Poslednja pot msgr. Ukmarja Simbol vere in slovenstva

Novica o smrti dr. Jakoba Ukmarja, zgledega Kristusovega duhovnika in odličnega znanstvenika v teologiji in na drugih področjih, neomajnega in brezkompromisnega zagovornika pravic malih narodov in narodnih manjšin, je vse, ki smo ga poznali in spremljali njegova iskrena prizadevanja za boljši in pravičnejši svet, kljub doseženi častitljivi starosti nekje v podzavesti presenčila, ker je pač prizadela predstavo našega samoljubja, ki smo jo hranili o tem velikanu duha. Širša javnost namreč ni vedela za podrobnejši potek zadnjih tednov njegovega življenja, zato smo morali predramiti v nas samih zavest, da tudi veliki možje čisto naravno in človeško odhajajo s tega sveta.

Toda ob njegovi smrti je naše streznjenje bilo toliko bolj naporno, ker je moralo nujno skozi prizmo predstav in živih spominov na čase in dogodke njegovega nelehkega življenja, tesno povezanega z usodo primorskega ljudstva, ki so mu sovražne sile z najrazličnejših položajev skušale krojiti usodo po nekrščanskih, torej krivičnih merilih. Sam je na lastni koži občutil težo takšnega krivičnega ravnanja, proti kateremu se je vse življenje do zadnjih moči bojeval predvsem s trezno, a pogumno in znanstveno besedo. Z njim smo namreč tržaški in vsi zamejski Slovenci kot verniki in sorojaki izgubili žilavega vodnika, trdno oporo in živega pričevalca naše težke preteklosti.

To je najbolj pristno in občuteno potrdil njegov pogreb, ki je pritegnil ljudi iz vseh koncev in krajev, iz mesta in okolice, od tostran in onstran meje. Že od jutranjih ur v četrtek 4. novembra so se ljudje vrstili ob njegovi krsti v škedenjski župni cerkvi, da se poslovijo od blagega pokojnika. Zadnjo uro pa je bil naval ljudi tolik, da se je človek le z veliko težavo preril do krste. Bili so znani in izobraženi ljudje, pa preprosti delavci in meščani, vseh starosti in stanov, Slovenci in Italijani, tihi občudovalci vzornega duhovnika in človeka ter znanstvenika.

Ob nabito polni cerkvi se je ob pol štirih popoldne pričela pogrebna maša. V družbi šestih koncelebrantov jo je vodil škofov vikar dr. Lojze Škerl. Ta je imel tudi glavni nagovor o zaslužnem pokojniku. Maši je prisostvoval tudi tržaški nadškof msgr. Santin ter ljubljanski pomožni škof dr. Stanjo Lenič, koprski generalni vikar, prošt, msgr. Leopold Jurca in kancler goriške nadškofije dr. Rudi Klinec.

V italijanskem jeziku se je nato od pokojnika poslovil škedenjski župnik msgr. Latin, ki je v izbranih besedah poudaril njegov svetli lik kot duhovnika. Obenem je prebral v slovenščini in italijansčini napisano slovo, ki ga je sam dr. Ukmar lastnoročno napisal z naročilom, da ga preberejo v cerkvi na dan njegovega pogreba. Takole se je to slovo glasilo:

Skozi petdeset let sem vam označeval božjo besedo v škedenjski župni cerkvi. Danes vam jo označeval sem.

Msgr. dr. Ukmar začel svojo zadnjo pot na škedenjsko pokopališče. Nosijo ga njegovi sobratje v duhovniški službi dr. A. Kosmač, S. Zorko, I. Vončina in M. Gerdol

njam za slovo po svojih duhovnih sobratih.

Hvaležen sem vam, da ste tolikrat z molitvami spremljali moje tukajšnje delovanje. Hvala vam za vaše zaupanje, ki ste mi ga skazovali v spovednici. Hvala vam tudi za vse dobrote, ki sem jih užival od vaših radodarnih rok. Bog naj vam vse obilno poplača.

Ostanite zvesti sveti Cerkvi, zvesti tudi v sedanjem nemirnem svetu, zvesti do zadnjega zdiha. Bog blagoslovi vaše delo in vaše trpljenje. Živite v miru in ljubezni, da se ob smrti uri preselite k večni ljubezni.

Molite za dušni blagor gospoda Jakoba, ki vas je zelo ljubil.

Sv. maši je sledil pogrebni obred, nakar se je pričel razvijati sprevod iz cerkve. Ob izhodu je bilo opaziti ganljive prizore, ko so se ljudje poslednjič zaupljivo dotaknili krste, številni drugi pa so vidno ganjeni zadrževali solze, ki so neopazno ovlažile njihove oči in pogled.

Pogrebni sprevod je vodil škofov vikar msgr. Lojze Škerl v spremstvu kakih sto drugih duhovnikov s Tržaškega, Goriškega, Krasa, Istre in ostale Slovenije. Za krsto se je zvrstila večtisočglava množica. Računajo, da je prisostvovalo pogrebu kakih pet tisoč ljudi, saj je bila množica tako rekoč neprekinjena od cerkve do pokopališča.

Ob odprtem grobu so spregovorili: dekan teološke fakultete iz Ljubljane dr. Marijan Smolik, goriški škofijski kancler msgr. Rudi Klinec ter dr. Drago Stoka, deželni svetovalec. Žalostinko je zapel openski cerkveni pevski zbor pod vodstvom g. Maliča, ki je skupno s škedenjskim pel tudi v cerkvi.

Bil je že pozen mrak, ko so se ljudje začeli razhajati, ponosni nad dostojanstvenim pogrebom odličnega pokojnika, a po drugi strani zaskrbljeni zaradi nenadomestljive vrzeli, ki jo je pokojnik pustil za sabo. Kajti prepričani smo, da je le mož s takšno osebnostjo in čutom za pravičnost do vseh lahko pritegnil tako po prepričanju, starosti in stanu razvejano množico. Vsakdo je v pokojniku videl utelešen del samega sebe in svojih globokih stremeljenj

po pravičnosti in ljubezni, ki ne pozna nobenih meja in predsodkov.

Takšno ljubezen je v svojem dolgem življenju obilno izžareval pokojni msgr. dr. Jakob Ukmar kot pravi Kristusov duhovnik.

Dr. Stoka govori na grobu msgr. Ukmarja

Beseda goriških Slovencev v slovo

V imenu goriških duhovnikov in Goriške Mohorjeve družbe izrekam poslednji pozdrav prelatu dr. Jakobu Ukmarju. Msgr. Ukmar je bil zelo navezan na Gorico, saj je tankaj študiral, in na Goriško Mohorjevo družbo, pri kateri je sodeloval.

S smrtjo msgr. Ukmarja se je zrušil močan nosilni steber slovenske Cerkve na Primorskem. Dolgih 70 let je tej Cerkvi utrjeval temelje, podzidaval ogrožene zidove, krepil njen ustroj in bogatil njeno notranjo vsebino. Zadnja leta pa se je docela posvetil njeni onstranski poklicanosti in nadnaravnim veličini. Zaradi starosti se je umaknil iz javnega življenja, le tu pa tam smo ga slišali še po radiu. Škedenjci so ga imeli v svoji sredi in pri njem iskali nasvetov in duhovnega vodstva, zlasti ko je dolge ure presedel v spovednici v domači cerkvi.

Medtem je msgr. Ukmar, črpa joč iz svojega bogatega znanja, življenjske izkušnje in milosti, ustvarjal temeljita teološka dela. Predvsem je razmišljal o Mariji v zgodovini odrešenja in napisal besedno študijo o Mariji, Mariologijo, ki je izšla leta 1969 pri Goriški Mohorjevi družbi. Nato se je poglobljal v skrivnosti Srca Jezusovega in napisal razpravo »Razlaga svetopisemsko utemeljenih vzklikov litanijskega jezusa«. Delo je v rokopisu in čaka na tisk. Nato se je lotil svojega vrhunskega dela, ki mu je bilo hkrati razmišljanje o poslednjih resnicah in priprava na smrt v dveh letih duhovnih vajah. Ena sama prošnja ga je trajno spremljala: »Daj mi, o Bog, da živim, dokler tega spisa ne zaključim!«

Pred enim mesecem je delo dokončal. Dne 5. oktobra 1971 mi je

pisal: »Dragi sobrat! Po dveletnem študiju sem pravkar dokončal spis "Eshatologija ali nauk o poslednjih rečeh". Za našo bogoslovno literaturo je to novost, ker nimamo nobenega zadevnega spisa. Novost je tudi, ker so razna eshatološka poglavja še teološko premalo ali celo nič obdelana in sem moral marsikje orati ledino... Kdo naj spis izda? Jaz bi rad, da bi ga izdala Goriška Mohorjeva družba, ki je že izdala Mariologijo.«

Poslednje delo msgr. Ukmarja, Eshatologija, je naročilo in testamento slovenskemu ljudstvu: »Bodite pošteni, verni in bogaboječi na poti življenja! Ne pozabite na večne in odgovornosti polne resnice: smrt, sodba, nebesa ali pekli! Tako živite, da boste ob koncu človeške zgodovine lahko vstali poveličani in na veke živeli v Kristusu!«

Blagemu pokojniku hvaležna zahvala! Naj živi v Kristusu!

MSGR. RUDI KLINEC

zagnala v slovenskega človeka, zato jo je obsodil z vso odločnostjo že v njenem nastajanju.

Po vojni je bil spet med tistimi, ki so se zavedeli nevarnosti tihe asimilacije slovenske narodnostne skupnosti in je v svojih spisih obsodil vsakogar, ki se je predal iz šibkosti pojavi asimilacije ali ki jo je celo, direktno ali indirektno, kot oblastnik podpiral.

Msgr. dr. Jakob Ukmar je prestopil prag večnosti. Postal nam je že prvi simbol, v verskem in narodnem življenju, in mislili smo, da bo večno živ med nami. Imeli smo ga za svojega vodjo, za nekega Mojzesa, ki nam je kljub visoki starosti znal povedati to, česar je bilo željno naše srce; imeli smo ga za svojega vladiko, in v resnici je to tudi bil.

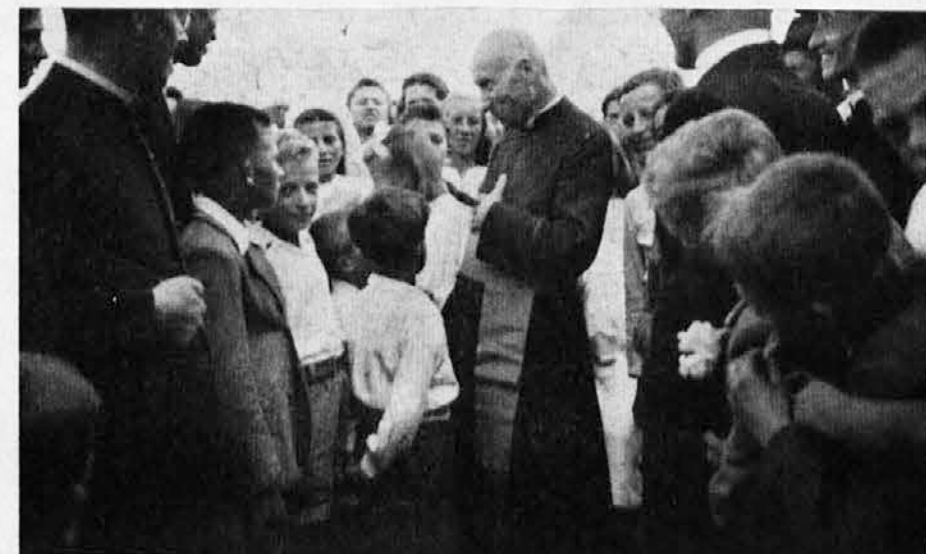
Ko sva ga letos za veliko noč obiskala s škedenjskim kaplanom in mu voščila veselo alelujo, nam je v krajšem razgovoru povedal, da vstaja s soncem, nato študira tri ure, potem piše do kosila. Tri ure globokega študija vsak dan dopoldne pri 93. letih! Kak veličasten zgled dela, marljivosti, zavzetosti in vztrajnosti vsem, posebej mlajšim rodovom, s katerimi se današnji čas tako neusmiljeno poigrava in mu vse preveč hoče dokazovati, da mora takoj imeti vse in takoj doseči to, kar si želi.

Dr. Jakob Ukmar je zapustil zgled vsem: najprej tistim, ki postajajo narodnostno mlačni. Njegova ljubezen do slovenskega naroda ni bila samo globoka in pravična, bila je neusahljiva skozi vso njegovo življenjsko pot. Dr. Jakob Ukmar je zgled vsem, ki nas je sodobni čas zmaterializiral in smo pozabili na večne vrednote in duhovne ideale in mislimo celo, da je tako prav.

S hvaležnostjo se poslavljamo od duhovnika, učenjaka, verskega pisatelja, modrijana, velikega človeka in sina slovenskega naroda, poštenjaka, ki je vselej znal ločiti ljujlo od pšenice, ki je vselej vedel, kje je resnica in kje laž, kje zatiranje in kje resnična svoboda in je to imel pogum povedati odkrito, pa čeprav je veter pihal v drugačno smer.

Hvaležni smo Stvarniku, da nam je dal takega človeka; hvaležni smo takemu človeku, da ni svojih talentov zakopal, ampak jih je pomnožil, da se je potem lahko vsega razdal za svojega bližnjega in za svoje ljudstvo. Z brezmejno hvaležnostjo se zato od pokojnika poslavljamo z Gregorčičevimi verz:

Umril je mož značajan, načel jeklenih, neomajen, otajal ni ga sončni žar, noben ga zmajal ni vihar. Pač padali so trdni hrasti, on zalujoč jih je zrl pasti; a sam voharja ni se zbal, za dom, za rod je trdno stal. In skusil je notranje boli, notranj je čutil mnog vihar; a tožil, plakal ni nikoli, sprejel je moški slednji udar. Če tožil je kedaj, o svojih bolih ni, o krivdah tožil je, ki jih naš rod trpi. Umril je mož. Ne, ni umrl! Oči le časne je zaprl, da se po trudu in po boju oddahne v blaženem pokoju. Ne, ni umrl! Se duh njegov živi med nami, na delo nas budi in drami...

Msgr. dr. Ukmar v Trivlju pri Pazinu po končani sv. birni 18. avgusta 1947

Pogrebni sprevod s krsto msgr. Ukmarja po škedenjskih ulicah

Predavanje o ameriških Slovincih

Preteklo nedeljo 7. novembra je predaval na povabilo SKPD »Mirko Filej« v Katoliškem domu v Gorici g. Andrej Košič, ki se je v letošnjem avgustu udeležil slovesnosti blagoslovitve slovenske kapele v cerkvi Marije Brezmadežne v Washingtonu, o čemer je naš list svoj čas že obširno poročal.

G. predavatelj je posnel med svojim potovanjem zelo veliko barvnih slik. Te slike so občinstvu, ki ga je bilo presenetljivo veliko, pokazale pot z letališča Brnik najprej v Washington, nato v New York, potem v Cleveland in končno še v Toronto. Diapozitive je spremljala ozvočna razlaga, prijetna glasba in zvočni posnetki s prireditev, ki jih ob blagoslovitvi kapele ni manjkalo.

Prijetno je bilo slediti dogajanju na filmskem platnu. Prevzelo nas je zlasti toplo slovensko vzdušje, ki je izžarevalo iz vsake slike. Doumeli smo, da so zlasti slovenska pesem in slovenska narodna noša pa slovenske župnije tista sila, ki ohranja slovenske izseljence v Sev. Ameriki v zvestobi materinemu jeziku do tretjega in četrtega rodu.

Hvaležni smo g. Košiču, da nam je odkril ta do sedaj nam neznani svet in upamo, da nam bo še v bodoče rad posredoval nove posnetke, ki jih bo na svojih potovanjih naredil.

ZVEZA SLOV. KATOL. PROSVETE V GORICI

bo tudi letos priredila tradicionalno revijo naših pevskih zborov.

CECILIJANKA 1971

bo v Katoliškem domu v Gorici v nedeljo 21. novembra ob 16. uri

Nastopili bodo številni zbori z Goriškega, kot gostje pa tudi posamezni zbori s Tržaškega, iz Ronk, z onstran meje, Beneške Slovenije in Kanalske doline. Prisostvujte zato temu mogočnemu zmagoslavju slovenske pesmi!

Goriški dijaki na Tiepolovi razstavi

Prejšnji teden so dijaki goriških višjih srednjih šol obiskali razstavo beneškega slikarja Tiepola v vili Manin pri Passarianu (blizu Palmanove). Razstava je prikazala najlepša dela slikarjev Giambattista (oče) ter Giandomenico in Lorenzo (sinova) Tiepolo, ki so živeli med 17. in 18. stoletjem. Prej si je razstavo ogledalo tudi nekaj zadnjih razredov slovenske nižje srednje šole v Gorici.

Tiepolovo razstavo je obiskalo velikansko število ljubiteljev umetnosti iz vse Evrope. Zadnje dni pa si jo je ogledal tudi ministrski predsednik Colombo, ko je bil na obisku v naši deželi.

Dejavnost duhovniškega sveta

Predsedstvo goriškega duhovniškega sveta je imelo 29. oktobra in 5. novembra dve seji, na katerih je pripravilo dnevni red za bližnji sestanek duhovniškega sveta, ki bo v četrtek 9. decembra ob 9. uri na Mirenskem Gradu.

G. Marijan Komjanc, predsednik komisije za strukturo, je razložil metodo dela, ki jo misli ta komisija uporabljati v svojem delovanju. Goriški nadškof msgr. Cocolin je dal predlog, naj se v soglasju s koncilskimi odloki čimprej ustanovi misijonski center v škofiji. Sklenjeno je tudi bilo, naj se na zahtevo administrativnega urada goriške nadškofije (msgr. Ristits) izvolijo trije računski pregledniki.

Predsedstvo duhovniškega sveta je poleg tega sklenilo priporočiti temu svetu, naj pripravi izredno zasedanje, na katerem bo govora o predlogih, ki jih je sestavila paritetna komisija, tj. komisija, ki se bavi s problemi dušnega pastirstva v župnijah, kjer je prebivalstvo mešana po narodnosti.

Premiera igre »Trije tički« v Doberdolu

Na povabilo obeh prosvetnih društev, ki delujeta v Doberdolu, to je društva »Hrast« in društva »Jezero« je gostovalo preteklo soboto in nedeljo v tamkajšnjem župnijskem domu Slovensko gledališče iz Trsta s Stokovo komedijo v dveh dejanjih »Trije tički«.

To gostovanje je bilo za Doberdolo nekaj posebnega, saj se je prvič zgodilo, da

si je omenjeno gledališče izbralo za svojo premiero oder na deželi izven mest Trsta ali Gorice. Vse kaže, da bo ta zamisel »Ljudskega odra« naše podeželje hitro osvojila in napolnila naše dvorane kot se je to že zgodilo v Doberdolu.

Seveda so igralci zelo ugajali v predavanju svojih vlog. Uspelo jim je ustvariti v dvorani veselo vzdušje, ki je zajelo vse občinstvo. »Trije tički«: krojač, urar in piskrovec so znali dati čisto vsakdanjim dogodkom človeško toplino in jih prepeljati z vedrim humorjem. Zato je bilo med gledalci smeha na pretek.

Po končani pridstavi so se igralci in domačini znašli združeni ob prigrizku in dobri kapljici. Hitro je prišlo do živahnega razgovora in vedre sproščenosti. Ni čuda, da je temu sledila naša pesem, ki Slovence najbolj povezuje v eno skupnost.

—ad

Pojasnilo

V zadnji številki našega lista smo objavili nastop Slovenskega gledališča iz Trsta v Doberdolu s komedijo J. Stoke »Trije tički«. Pri tem smo zapisali, da bo omenjeno gledališče gostovalo na povabilo kulturnega društva »Hrast«. Dejansko pa je prišlo SG iz Trsta v Doberdolo na povabilo obeh prosvetnih društev, ki delujeta v Doberdolu, tj. »Hrast« in »Jezero«.

Do pomote je prišlo zato, ker ni prejelo naše uredništvo zaradi predčasne paginacije pravočasno uradnega obvestila od Slov. gledališča o gostovanju v Doberdolu. Da ne bi bralci ostali brez obvestila o igri, smo na lastno pobudo prireditev objavili. Ker je bilo uredništvu znano, da bo igra v župnijskem domu v Doberdolu, kjer ima svoj sedež tudi kulturno društvo »Hrast«, je potem objavilo gledališki nastop z zgoraj omenjeno formulacijo. To pojasnilo objavljamo zato, da ne bi bilo zlonamernih podtikanj nasproti tistim, ki z objavo igre niso imeli nobene povezave.

Pač pa bi mi s svoje strani radi nekaj vprašali: zakaj v oglasih, ki so bili objavljeni v drugih slovenskih listih, ni bilo nikjer povedano, da bo igra v župnijskem domu v Doberdolu? Mar so se prireditelji sramovali širši slovenski javnosti povedati, da bodo nastopali v cerkveni stavbi? Je morda z njimi tako kot z napovedovalci pri ljubljanskem radiu, ki se pri glasbi po željah ne upajo izreči besede »god« in jo nadomeščajo z »osebnim praznikom«? Nikar se ne smešimo brez potrebe!

SLOVENSKO GLEDALIŠČE V TRSTU bo nastopilo v nedeljo 14. t. m. ob 20^h v župnijskem domu v STANDREŽU z igro Jake Stoka

TRIJE TIČKI

burka v dveh dejanjih
Režija: Adrijan Rustja

Nagrajevanje zmagovalcev III. športnega tedna v Števerjanu

V nedeljo 14. novembra se bo v mali dvorani župnijskega doma v Števerjanu ob 16. uri (po zahvaljenju) vršilo nagrajevanje zmagovalcev III. športnega tedna, ki je bil v septembru. Program vsebuje naslednje točke: ob 16. uri bo štafeta, nato nagrajevanje v župnijski dvorani, kjer bo igral ansambel »L. Hled« vesele motive.

ZA KMETOVALCE

Bolezni na povrtini v jeseni

Jesen je prinesla spremembo vremena. Temperatura se je znižala in vlaga se je močno povečala. Take okoliščine so ugodne za razvoj glivičnih bolezni na vrtu. Mlado setev napada padavica kalčkov, odraslo zelenjavo pa še vedno ogrožata peronospora in rja. Proti vsem tem in podobnim boleznim lahko rabimo Siaprit (250-300 gr na 100 litrov) ali Crittox (20-300 gr). Za manjše potrebe lahko prašimo s Siapritom P. S. v prahu. V tem času se zelo pogosto pojavlja bela plesen ali oidij; njo zatiramo s Super Cosanom (80-100 gr na 100 litrov vode) ali s Karathane WD (30-90 gr). Za prašenje lahko rabimo Karathane P. S. 1 %, katerega porabimo 22-34 kg na ha. Če imamo opravka z bolj trdovratno sivo plesnijo ali Motrytisom, moramo seči po primernih sredstvih kot je CAP 50, katerega rabimo 250-300 gr na 100 litrov vode.

Delegacija Slovenske demokratske zveze iz Gorice, ki so jo sestavljali dr. A. Bratuž, dr. D. Paulin, dr. S. Bratina in Marijan Terpin je v nedeljo 31. oktobra obiskala na gonarskem pokopališču grobove slovenskih žrtve tamkajšnjega taborišča med zadnjo vojno ter položila venec v počastitev njih spomina

RADIO TRST A

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Sporod od 14. do 20. novembra 1971

Nedelja: 8.05 Slovenski motivi. 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 R. Reggiani: »Turi in njegov godci«. Dramatizirana mladinska zgodba. 11.35 Ringaraja za naše malčke. 11.50 Vesele harmonike. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... 17.30 T. Afer: »Kaznovalec samega sebe«. Komedija. 19.30 Bednarik: »Pratika«. 20.30 Sedem dni v svetu. 21.00 Iz slovenske folkloze: »Ljudske pesmi«. 22.00 Nedelja v športu.

Ponedeljek: 11.40 Radio za srednje šole. 12.00 Kitarist Batista. 17.00 Tržaški mandolinski ansambel. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za srednje šole. 18.50 Slavni dirigenti. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 19.40 Zbor Monte Caurio. 21.00 Kulturni odmevi. 21.20 Orkester proti orkestru. 21.45 Slovenski solisti.

Torek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 11.50 Saksfonist Randolph. 12.10 Bednarik: »Pratika«. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 18.50 Veliki mojstri jazza. 19.10 Pesniški svet Srečka Kosovela. 19.20 Otroci pojó. 20.35 Mussorgskij: »Boris Godunov«, opera.

Sreda: 11.40 Oddaja za I. stop. osnovnih šol. 12.10 »Jožko Jakončič«. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Oddaja za I. stopnjo osnovnih šol. 19.10 Higiena in zdravje. 19.40 Zbor »S. Kumar« iz Vel. Repna. 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.10 Prosvetno društvo »Mirko Filej« iz Gorice. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 19.10 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. 19.40 Zbor »Zoltan Kodály«. 20.35 A. Leto: »Obljudena samota«, igra v dveh dejanjih.

Petek: 11.40 Oddaja za II. stopnjo osnovnih šol. 12.10 G. Bartolozzi: Otrok v prvih letih svojega razvoja. 17.00 Kvartet Ferrara. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Oddaja za II. stopnjo osnovnih šol. 18.50 Sodobni slovenski skladatelji. 19.10 Slovenski narečni dokumenti (7) »Pridige Antona Cosmacinija«. 19.45 Moški vokalni kvartet. Vodi prof. Vrabeč. 20.35 Gospodarstvo in delo. 20.50 Koncert operne glasbe. 21.50 Folklorne plesi.

Sobota: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.10 Prilaganje v živalskem svetu. 15.55 Avtoradio. 16.10 Album operet. 16.50 Jazovski koncert. 17.20 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Družinski obzornik. 19.25 Protagonisti popevke. 19.40 Otroški zbor iz Brežic. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 Pred čebelnjakom: »Bridka soparica«. Rad. zgodba.

Delegacija Kmečke zveze pri pokrajinskem odborniku

Pokrajinski odbornik inž. Sosič je sprejel delegacijo Kmečke zveze iz Trsta. V daljšem razgovoru so člani delegacije, to je predsednik Alfonz Guštin, podpredsednik Alojz Delobil in Dušan Kodrič ter tajnik L. Volk orisali pokrajinskemu odborniku vrsto problemov, ki tarejo letos tržaško kmetijstvo. Odbornik inž. Sosič je pazljivo spremljal vsa izvajanja in obljubil vso svojo pomoč in posredovanje pri pristojnih organih.

OBVESTILA

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Gorici vabi na mesečno sv. mašo po namenih Apostolstva, ki bo v cerkvi sv. Ivana 15. novembra ob 19.30.

Razstava slikarja Vladimirja Klanjščka. V Katoliškem domu v Gorici bo od 14. do 28. novembra razstavljal svoja dela, 18 po številu, slikar Vladimir Klanjšček. Otvoritev razstave, ki bo to nedeljo ob 11. uri, prireja Slovensko katoliško akademsko društvo (SKAD) iz Gorice.

Roditeljski sestanek. Ravnateljstvo nižje srednje šole v Gorici, ul. Randaccio 10, sporoča, da se bodo tudi v letošnjem šolskem letu vršili redni mesečni roditeljski sestanki. Prvi tak sestanek bo v sredo 17. t. m. ob 18. uri v šolskih prostorih. Vabljeni so vsi starši ali njihovi namestniki.

Premiera Popovičeve komedije »Skopuh« ali »Kir Janja« bo v Kulturnem domu v Trstu v petek 12. novembra ob 21. uri (abonma red A). Naslednje predstave bodo: v soboto 13. novembra ob 20.30 (red B), v nedeljo 14. t. m. ob 16. uri (red C), v sredo 17. novembra ob 20.30 (red D - mladinski v sredo) in v četrtek 18. novembra ob 20.30 (red E - mladinski v četrtek). Komedija »Skopuh«, ki ima tri dejanja, bo tokrat prvič izvajana v slovenščini. Iz srbsčine sta jo prestavila Vasja Predan in Borut Trekman, režiser pa je Vladimir Vukmirovič.

ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE V GORICI vabi vse rojake s tostran in onstran meje, da se udeležijo

Gregorčičeve proslave

ki bo v nedeljo 14. novembra v Katoliškem domu v Gorici. Pri proslavi nastopajo:

- mešani zbor
- otroški zbor iz Kobarida
- zbor recitatorjev
- orkester študentov akademije za glasbo iz Ljubljane, skupaj 150 nastopajočih.

Prireditev bo predvajana dvakrat: ob 15. in 18. uri. Prvega nastopa naj bi se udeležili zlasti starši s svojimi otroki in ljudskošolska mladina.

Ta Gregorčičeva proslava je doživela pred nekaj tedni v Tolminu izreden uspeh. Zelimo, da bi se tudi v Gorici, ki je pesnika sprejela v šole in mu poslednji dan zatislila oči, ta uspeh ponovil.

ZAHVALA

Vsem, ki so kakor koli žalovali z nami ob bridki izgubi našega blagega

msgr. dr. Jakoba Ukmarja

se toplo zahvalujemo. Posebno se želimo zahvaliti tržaškemu nadškofu msgr. A. Santinu, škofovemu vikarju dr. L. Škerlu, ljubljanskemu pomožnemu škofu dr. Stanislavu Leniču, koprskemu generalnemu vikarju msgr. L. Jurci; dr. M. Smoliku, dr. R. Klincu ter dr. D. Stoki za poslovilne besede; škedenjskemu župniku msgr. L. Latinu ter kaplanu D. Jakominu; duhovščini nasploh; škedenjskemu in openškemu pevskemu zboru, sosedu Märiju Selanu in družini in vsem, ki so se udeležili pogreba. Se posebej izrekamo zahvalo gđc. Emi Kofol za vso nego in skrb.

Dragega pokojnika priporočamo v molitev.

Bližnje in daljno sorodstvo

Skedenj, 5. novembra 1971